

MARCELLO POTOCCO

Quatuor pour la fin du Temps

Steps back

Spominjam se slike v vasici Vrtovin,
spominjam se kristalno čistih zvokov,
ki so prihajali daleč spodaj iz vasi,
kot da so čisto ob naju,
ki sva iskala rimske ostanke.
In sva si zaželela, da bi se ljubila sredi trave.

Spominjam se plavajočih oblakov,
ki sva jih štela v Štanjelu,
ki so postajali kočije in so naju prenašali
prek hribov, spominjam se dima,
kakor da so oblaki dim.

Spominjam se odkritih prsi
na vrhu grajskega stolpa, v Braniku,
strastno obsipane s poljubi
so bile kot vzbrsteli majski hrošči,
ki sva jih videla, kako so se parili na poti;
in vem, da sem hotel prav to,
ko so prihajali po stopnicah ljudje;
a sva morala bežati pred njimi.

Spominjam se tvojega spečega obraza ...
In potem neba v Koštaboni,
ki sva ga gledala s spoštljivim pogledom,
s kakršnim gledaš monštranco v cerkvi.
Ti si pred cerkvijo tkala marjetice.

Spominjam se stark v vaseh. So nama
zavidale ali so samo krevsljale naprej,

spravljene z Bogom, s svetom in s soncem?
Prav kakor pes, ki te je zasledoval
in ovohaval
in se mi ni dalo, da bi ga napodil.

Vem, da sem ti veliko govoril o ljubezni,
vem, da sem veliko pisal.
Spominjam se jutranjega kakava v motelu.
In kako si se oblačila.

Ampak včasih se počutim kakor starci
(in morda kakor tiste starke),
stvari mi uhajajo iz spomina,
samo še slepo zaupam,
in vem, da so dnevi lahko nedolžni,
ali pa polni težkih, zamorjenih spogledovanj.

opolnoči

dokler ne zaspim,
mi ne povej,
kako se končajo zgodbe

le božaj me naprej,
da bom sladko spal vso noč

Epimetej

Od tod do mrtve noči brez
zvezd je samo korak.

In od tod
do prvega drevesa s slivami
je tudi le korak.

In spomin ne zmore dojeti
te natrpanosti s slivami in jablanami,
ki se že v naslednjem trenutku
posušijo pred zaprtimi očmi;
čeprav bi bilo zadosti samo
odpreti oči, da jih vidim,
lepe, polne,
tihe.

Take, kakor je vonj sena,
ki ga je spomin tudi pozabil;

le za trenutek začutil, dojel,
preplaval in odplaval ...
Naplavine me čakajo,
da jih oživim,
kakor lutke: lesene, balijske
lutke pred zaslonom, ki jih zadaj
oživlja luč, ki je bog – na platnu
samo svetloba oživlja videnje:
ostanke, ki preplavljajo telo ...
Jaz, skozi svetlobo baterije samó
rečem besedo, ki bo iz naplavin
sešila podobe;

modrost mi tega ne more
nadomestiti. In to gotovost
najdem v skrbnih ljudeh,
šele potem v stvareh,
ki jih obdajajo,
in šele potem podobe bivajo
pred mano, z mano,
ko se v meni spreletavajo
kakor listje, kakor bilke sena,
kakor statve ...
Jaz tkem. Ne vem, ali

bom stkal blago: ali pisano tkanje
ali čisto laneno belino ...
Ne vem, ali bom stkal,
toda vem, da sem tkalec,
okoli mene so statve sveta
in z besedo jim dahnem
začetek dela:

koliko časa, preden
bom lahko še bolj skromen,
da bom tkal, ne da bi
hotel stkati,
in bom vesel, ne da bi hotel
gledati veselje okoli sebe,

in žalosten,
ne da bi delil svojo žalost?
Koliko časa bo trajalo,
da se odenem v to laneno belino?

Rožmarin

Sprašuješ se, zakaj sem otrpnil,
da ti ne odgovorim?
Morda, ker sem se spomnil piša burje,
nepretrganega in silovitega,
ki me je suval med valove čolnov –

Prvi dež samo šklopota,
ko brskaš po mojih starih slikah – Praviš,
da sem na prvi sliki kot slepa balerina, ki
kadar izbira pot, vedno izbere napačno,
ker se ulice vijejo kakor kače ...

Obseden z goloto, z besedami,
kakor da se golota dá ubesediti,
v resnici stopicam korak za korakom,
poln strahu, da bom zakril
svojo goloto otroka
ali da bom ostal otrok.

Quatuor pour la fin du Temps

Še ovenela roža, ki napoveduje konec časa angelov,
postane naricanje, ki požira vase brezno ptičev,
v tišino požira vse njihove zvoke,
grozo konca in večnost mavrice za čas ...

Kje sem torej:
majhen, ponižen, neviden in v
sebe zvit?

Sključeno telo?
Tak je tvoj umirjeni dotik;

zdaj vidiš, kako krhek sem.
Ali boš pazila, da me ne raniš?
In ali se bom nežno odzval?

Da ne bom izgubil
še spreletavanja kril
zadnjega angelčka, ki ga vidim?

Temni angel

Nebo,
ki ga ni mogoče obhoditi
z minutnim kazalcem
od ure do ure.
Z enim neizpolnjenim
pričakovanjem tukaj, in tam
z drugim.
Manjka mavrica,
ki bi povezala zemljo z drevesom.
Manjka zaveza iz pradavnine,
ko je Noe
nekega temnega dne
dogradil barko. Toda
en sam dež bi jo lahko razbil.
Samo čakam,
da pričakovanje prinese dež,
potem ko se je štirideset dni
suša izmenjevala z nevihto,

ki ni dopustila, da bi na zemljo
padla ena sama kaplja.
Ne hodi na pot danes,
ker tvegaš, da se ne vrneš.
Vsak dan tvegaš odhod, in na koncu
naletiš na temo; ne na noč, na temo,
ki tvoj vdih prešine z vsakodnevnim
preznojenim strahom. In ostaneš suh
od nevednosti. Ne, ni minilo toliko časa,
da bi pretrgal večno zavezo,
Tvoja mavrica se bo še vedno
rodila samo iz teme, čeprav
si že davno pozabil, kje jo lahko iščeš.
Ona ni pozabila, kje naj se rodi.
Spomnil se boš, ne moreta obhoditi neba.
Nikoli ne boš vedel, kaj v resnici
blodi po misli Indijancem,
ki si jih želiš srečati.
Potem se pač ne začудиš,
če ni mogoče prenesti bolečine,
ki bi te zares prešinila,
in bi potem poklenil in poljubil tla
pred sabo, v ponižnem joku,
da je celo tema dobra,
da ne moreš nič, razen poljubiti
tal. In se prikloniti pred sleherno
ljubeznijo, ki si jo čutil
nekoč, in zdaj. Vse so te že pozabile,
razen ene. Kako pravi tvoj ljubljeni
pesnik – da sta ljubezen in bolečina
danes družici?

Ker si se hotel samo
izprati, kot v dežju. In prikloniti pred
s tančico zakritim telesom,
za katerega ne boš vedel,
ali je njeno telo, ali telo vseh
tvojih ljubic,
ali samo dokončna podoba
zemlje, po kateri hodiš,
ali morda tvoj privid.

**PLA
KAT
VIDI
VSE**

**AFRICA
TREBNJE
PETEK 7. 2. '97
LATINO**
PREDPRODAJA VSTOPNIC: 060-41 215 40 810

**AFRICA
TREBNJE
PETEK 7. 2. '97
LATINO**
PREDPRODAJA VSTOPNIC: 060-41 215 40 810

**AFRICA
TREBNJE
PETEK 7. 2. '97
LATINO**
PREDPRODAJA VSTOPNIC: 060-41 215 40 810